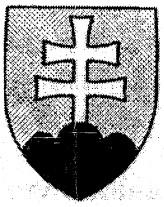
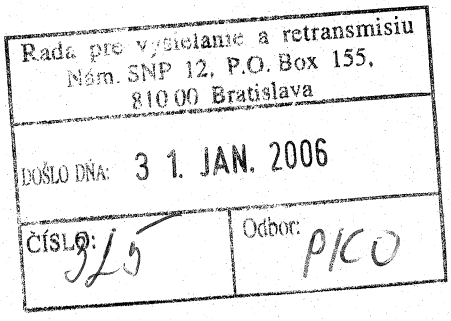
Najvyšší súd
Slovenskej republiky

4 Sž 32/2005

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 31. januára 2006
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 8. 2. 2007

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Eleny Kováčovej a členov JUDr. Jany Henčekovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľky: **Slovenská televízia,** Mlynská dolina, Bratislava, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu,** Námestie SNP č. 12, Bratislava o odvolaniach navrhovateľky proti rozhodnutiam odporkyne číslo RP/200/2005 zo dňa 22.2.2005, číslo RP/219/2005 zo dňa 7.6.2005, číslo RP/223/2005 zo dňa 21.6.2005, číslo RP/224/2005 zo dňa 21.6.2005, číslo RP/225/2005, zo dňa 21.6.2005, číslo RP/232/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/233/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/234/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/235/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/236/2005 zo dňa 6.7.2005 a číslo RP/237/2005 zo dňa 6.7.2005, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutia odporkyne číslo RP/~~200~~/2005 zo dňa 22.2.2005, číslo RP/~~219~~/2005 zo dňa 7.6.2005, číslo RP/~~223~~/2005 zo dňa 21.6.2005, číslo RP/~~224~~/2005 zo dňa 21.6.2005, číslo RP/~~225~~/2005, zo dňa 21.6.2005, číslo RP/~~232~~/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/~~233~~/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/~~234~~/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/~~235~~/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/~~236~~/2005 zo dňa 6.7.2005 a číslo RP/~~237~~/2005 zo dňa 6.7.2005 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 2 000 Sk x 11, spolu 22 000 Sk (slovom dvadsaťdvatisíc Sk) na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 7000061219/8180, variabilný symbol 4322005, vedený v štátnej pokladnici, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Odporkyňa rozhodnutiami uvedenými vo výroku tohoto rozsudku uložila navrhovateľke v súlade s § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z.) pokuty, určené podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., vo výške 10 x 500 000 Sk a vo výške 1 000 000 Sk za porušenie povinnosti, ustanovenej v § 35 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že zaradila reklamu počas programu „Slovensko hľadá Superstar“, ktorý bol vysielaný dňa 29.10.2004, 14.1.2005, 28.1.2005, 21.1.2005, 31.12.2004, 5.11.2004, 12.11.2004, 19.11.2004, 26.11.2004, 18.2.2005 a 25.2.2005 o cca 20.00 hod. na tom skutkovom základe, že v uvedených dňoch navrhovateľka na programovom okruhu STV 1 prerušovala reklamnými blokmi program Slovensko hľadá Superstar.

Včas podanými odvolaniami sa navrhovateľka domáhala zrušenia uvedených rozhodnutí s odôvodnením, že na každý z uvedených večerov vysielania boli vyrobené dva, resp. tri samostatné programy a preto zaradením reklamy medzi ne nedošlo k porušeniu zákona č. 308/2000 Z. z. Ďalej dôvodila, že zaradenie dvoch alebo viacerých samostatných programov za sebou je bežnou praxou všetkých televíznych spoločností, či už verejnoprávnych alebo spoločností, ktoré vysielajú na základe licencie, napr. pri zaradení viacerých dielov televízneho seriálu za sebou. Každý z týchto dielov je programom samým osebe ale možno ich zaradiť a odvysielať aj viacero v poradí, pričom je zrejmá dejová línia a dejové súvislosti. Tvrdila, že podľa ustanovenia § 35 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ s licenciou môže zaradiť reklamné šoty a telenákupné šoty aj počas vysielania programov, ak sa tým nenaruší celistvosť, hodnota a charakter programu vrátane jeho prirodzených

vnútorných prestávok pri dodržaní práv nositeľov práv a za podmienok ustanovených v odsekoch 3 až 5, pričom vysielateľ televíznej programovej služby na základe zákona nesmie zaraďovať reklamu ani telenákup počas vysielania programov. Poukázala na to, že Slovenská televízia vo svojom vysielaní neprerušuje vysielanie programov reklamou ani telenákupom. Uviedla, že zákonné obmedzenia odkazujú len na odseky 3 až 5 § 35 a z toho vyvodila, že povinnosti vyplývajúce z § 35 ods. 2 nie sú zákonom vymedzené iba voči vysielateľovi na základe licencie a že teda aj Slovenská televízia pravidelne zaraďuje reklamu počas prestávok športových a iných podujatí. Zdôraznila, že reklamné bloky zaradila medzi jednotlivé samostatné časti programu v súlade s § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. Vytýkala, že odporkyňa veci nesprávne právne posúdila a nesprávne vyložila pojmy „program", „program zložený zo samostatných častí" a „prestávka". V odvolaní proti rozhodnutiu číslo RP/200/2005 zo dňa 22.2.2005 namietala, že odporkyňa sa pri svojom rozhodovaní vôbec nevyporiadala so skutočnosťou, že oba vyrobené a odvysielané programy sú audiovizuálne diela chránené zákonom. Ďalej navrhovateľka namietala, že prijatím rozhodnutia číslo RP/200/2005 zo dňa 22.2.2005 odporkyňa porušila zásadu ne bis in idem (nie dvakrát o tom istom), keďže podľa zápisnice číslo 3/2005 zo zasadnutia odporkyne, ktoré sa konalo dňa 8.2.2005 bola navrhovateľke za to isté porušenie zákona uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona. Poukázala na viazanosť podmienkami licencie a Štatútom súťaže ako aj na opodstatnenosť prestávok pri vystúpeniach „naživo". Ďalej tvrdila, že ako vysielateľ na základe zákona pravidelne zaraďuje reklamu podľa § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom ide o prax, potvrdenú aj odporkyňou.

Odporkyňa navrhla potvrdiť napadnuté rozhodnutia s odôvodnením, že programy, ktoré boli odvysielané v konkrétne dni, ako sú uvedené v napadnutých rozhodnutiach, tvorili svojím obsahom, formou a funkciou uzatvorený celok, čo nemohlo zmeniť ani zaradenie titulkov, ktoré podľa zákona č. 308/2000 Z. z. nemajú právnu relevanciu. Uviedla, že definícia programu je daná ustanovením § 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z., takže o tom, čo je program, nerozhoduje jeho výrobca, lebo pri naplnení definičných kritérií programu ide o objektívnu skutočnosť. Ďalej uviedla, že takisto ani štatút súťaže nemá vplyv na to, či odvysielaný komunikát

naplnil definičné znaky programu podľa § 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z. V súvislosti s § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. zotrvala na posúdení charakteru prestávok, ktoré v programe vysielanom z vopred pripraveného záznamu nemali funkčný význam, preto ich odporkyňa v napadnutých rozhodnutiach (v tých, ktoré sa týkali programov, vysielaných z vopred pripraveného záznamu) posúdila ako prestávky, vytvorené zámerne na odvysielanie reklamy. Z toho vyplynul aj záver odporkyne, že navrhovateľka už pri výrobe programov vedela, že ich časti budú vysielané bezprostredne za sebou a že programy boli rozdelené s účelom odvysielania reklamy a sponzorských odkazov v takto vytvorených prestávkach. Opodstatnenosť prestávok nebola zistená ani pri vystúpeniach naživo. Namietala ďalej, že posúdenie definičných kritérií programu nemá nič spoločné s autorským zákonom, autorom či jeho dielom, keďže autorské dielo sa v prípade použitia vo vysielaní môže stať programom podľa zákona č. 308/2000 Z. z. a za takýto program už nezodpovedá autor ale vysielateľ. Zotrvala na záveroch, že jednotlivé programy boli v rozpore so zákonom opakovane prerušované za účelom zaradenia reklamných blokov do vysielania. K tvrdeniu navrhovateľky, že prax zaraďovania reklám podľa § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. je odporkyňou potvrdená, uviedla, že táto jej rozhodovacia prax sa vždy týkala športových podujatí a podujatí, na ktorých priebeh nemala navrhovateľka žiaden vplyv a pri ktorých boli prestávky objektívne dané a vysielateľ na základe zákona tieto prestávky iba využil na zaradenie reklamy; tieto prestávky by však existovali bez ohľadu na to, či by v nich vysielateľ na základe zákona zaradil reklamu alebo nie. Na porovnanie v posudzovaných programoch išlo o programy navrhovateľky a prestávky v ňom si určila sama navrhovateľka bez toho, aby ich obsah programov opodstatňoval. Zotrvala na závere, že jediným dôvodom týchto prestávok bolo vytvorenie možnosti zaradenia reklamy do vysielania a že navrhovateľka už pri výrobe programu, ktorý bol úvodom do finálovej časti súťaže vedela, že všetky časti budú vysielané bezprostredne za sebou; jeho rozdelenie malo jediný účel a to odvysielanie reklamy a sponzorských odkazov v takto vytvorených prestávkach. K tvrdeniu navrhovateľky, že zo súťaže boli postupne vyraďovaní súťažiaci, čím sa počet účinkujúcich v každom ďalšom súťažnom večeri znižoval, takže v predposlednom účinkovali iba traja a v poslednom iba dve súťažiace speváčky počas celého podujatia

odporkyňa vo vyjadreniach uviedla, že ide o argumentáciu skutočnosťami, ktoré mali nastať až v budúcnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutia ako aj konanie, ktoré im predchádzalo z dôvodov, uvedených v odvolaniach. Pretože veci spolu skutkove súviseli a v konaniach išlo o tých istých účastníkov, spojil ich podľa § 112 ods. 1 OSP na spoločné konanie. Dospel k záveru, že podaným odvolaniam nie je možné vyhovieť.

Z obsahu spisov vyplynulo, že navrhovateľka program „Slovensko hľadá Superstar", ktorý bol vysielaný dňa 29.10.2004, 14.1.2005, 28.1.2005, 21.1.2005, 31.12.2004, 5.11.2004, 12.11.2004, 19.11.2004, 26.11.2004, 18.2.2005 a 25.2.2005 o cca 20.00 hod. rozdelila na dve, resp. tri časti, medzi ktorými boli odvysielané upútavkové a reklamné šoty. Odporkyňa posúdila uvedené programy, odvysielané v jednotlivé večery ako obsahom, formou a funkciou uzatvorené celky, na ktoré platil zákonný zákaz zaradiť reklamné šoty a telenákupné šoty a porušenie tohoto zákonného zákazu sankcionovala. Podľa obsahu odvolaní bolo úlohou súdu posúdiť, či odporkyňa neporušila zákon, keď na každý večer vysielania vyrobené dva, resp. tri samostatné programy posúdila ako jeden program.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutí v súdnom preskúmavacom konaní posúdil právne závery odporkyne ako správne a dospel k záveru, že preskúmavanými rozhodnutiami nedošlo k porušeniu zákona. Pri rozhodnutiach odporkyne, ktoré boli predmetom súdneho preskúmavacieho konania a boli vydané na základe zákonom povoleného správneho uváženia (§ 245 ods. 2 OSP) súd preskúmaval, či nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Závery odporkyne zodpovedajú zásadám logického myslenia. Najvyšší súd SR považoval za správny (a v preskúmavaných rozhodnutiach náležite odôvodnený) záver odporkyne, že programy „Slovensko hľadá Superstar", odvysielané v jednotlivých jedenástich posudzovaných večeroch zodpovedali zákonnému vymedzeniu pojmu „program" podľa § 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z. Ako vecne správny posúdil súd aj ten právny názor, že v súvislosti s aplikáciou § 35 ods. 2 zákona

č. 308/2000 Z. z. nemôže o tom, čo je program zložený zo samostatných častí rozhodovať jeho výrobca pri nerešpektovaní objektívnych kritérií. Najvyšší súd SR sa ďalej stotožnil so záverom odporkyne, že prerušenie programu vo všetkých posudzovaných večeroch nemalo iný funkčný význam ako odvysielanie reklamy v takto umelo vytvorených prestávkach bez ohľadu na to, či išlo o program, vysielaný z vopred pripraveného záznamu alebo o priamy prenos; v ďalších podrobnostiach odkazuje súd na odôvodnenia rozhodnutí odporkyne. Takisto nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu navrhovateľky o porušení zásady ne bis in idem, pretože nedošlo platne k uloženiu sankcie (upozornenia) za to isté porušenie zákona, keďže takéto rozhodnutie nebolo písomne vyhotovené a doručené navrhovateľke.

Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovaných programoch nešlo o prirodzené vnútorné prestávky programu a zaradením reklamných šotov a telenákupných šotov sa narušila celistvosť, hodnota a charakter programu. Týmto postupom navrhovateľka porušila § 35 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré porušenie odporkyňa sankcionovala (§ 64 zákona č. 308/2000 Z. z.).

Odporkyňa ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom č. 308/2000 Z. z.. Jej prvoradým zákonným poslaním a teda aj prvoradou povinnosťou je presadzovať záujmy verejnosti. Keď teda odporkyňa na základe vyčerpávajúcich skutkových zistení vyslovila v napadnutých rozhodnutiach názor, že boli umelo vytvorené prestávky v programoch, ktoré svojím obsahom, formou a funkciou tvorili uzatvorené celky a dôvody tohoto názoru zodpovedajú zásadám logického myslenia a správneho uváženia, čoho následkom bolo pri splnení ostatných zákonných podmienok uloženie pokút, napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne, definovaným v § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Pokiaľ ide o výšku uložených sankcií, tá je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a súd by sa výškou uložených sankcií zaoberal len v prípade, keby voľná úvaha, ktorou sa odporkyňa riadila pri rozhodovaní o výške sankcií, nezodpovedala obsahu spisov alebo sa priečila zásadám logického myslenia. Takéto pochybenia v konaní a rozhodnutiach odporkyne v daných veciach

neboli zistené. Skutkový stav v preskúmavaných veciach bol zistený náležitým spôsobom a nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení. Napadnuté rozhodnutia mali všetky požadované zákonné náležitosti (§ 47 zákona č. 71/1967 Zb.), boli bez formálnych a logických nedostatkov, boli riadne odôvodnené a vychádzali z dostatočného zistenia skutkového stavu.

S poukazom na uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutia podľa § 250q ods. 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov. Navrhovateľka, ktorá nebola v konaní úspešná, je povinná zaplatiť súdny poplatok za súdne preskúmanie 11 rozhodnutí na účet súdu v lehote troch dní od doručenia rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 21. decembra 2005

JUDr. Elena Kováčová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: